

ტატატატაზი

სურ. შერლინგის

მ. შ-ვი.

ცოლი (ქმარი) წამოდი რა სახეინოთი არ გინდა აგარაკი დაათვალიერო?
 ქმარი: ჯერ ზომ შუად არა ხარი ჩაიცივი ტანზე და წამოვალ.
 ცოლი: მე ჩაცმული ვარ შუად ვარ...
 ქმარი: | | | 777 | | |

მოუშიძრებელი გუქარა

სურ. ღონის

ღმდა (შვილს): ნუ სტირი, თორემ ტუის კაცე მოფა და ბაშუშვი: ტუის კაცის მე არ მესწინია! ტყეში შენ მას

წაგვიფანს! მესაგებარ, თორემ მე ყოველთვის კამფეტს მაძლევს.

ჩვენი დროის „ნესტანი“

წერილი ცოლისა აგარაკიდან ქმრისადმ.

წერილს გწერ აგარაკიდან გულ-ამოსკენილი, მტირაილი. შაბათ-კვირაზე ყოველთვის საღურძუკენ ვარ მცქირალი. ვფიქრობ:—ეგების მოვიდეს ჩემი ყაჩაღი, ფირალი; მეც გამახაროს და ამით საქმე ჰქნას გასაკეთოალი...

მაგრამ არ სჩანბარ შენ, ჩემო,—ლონდუბა ჩემი გულია. (ნაცნობის ხელით ქე-შაინც გამოგვგზავნა ფულია!) სხევებს ჭირები მოსდით და ყველა ბავშვივით მზიარულია! სად არის შენი სიტყვები და შენი სტყვარულია?!

„შენოდ ჩემი სიცოცხლე, ვამბე, რა დიდი ძელია!“ როდესაც ვაუთარ ვსტირებ მე მიჩივნიდა ბნელია. მის ხელში ჩავარდნილი ვარ,—რაც უნდა იმის მქნელი! მეც ვნებიათა ვუცქერიო... არც ძეს საწურელია!

შენ თუ ცოცხალი იყავი არ მწამდა, (არცა მგონია). შენზე დარდი და წუხილით მე მკმატება ჰქონია. შენი სიბრძნე ამდენ ხნის ვერ არის მოსაწონია. ყურისწაფაღდება ასეთი დამაბრუნ-ასაწონია.

ამჟავს მოგწერო. არ გეუწინოს, რაც მე აქ დამემბართა. ურთო ჭალი შემომიხინდა (სახელია მისა მართა); მითხრა:—ურთს ვაქს მოსწონხარო—და იმისყენ წამიმბართა. ნაბეის ძირში (შენ რომ იცი) იქ შეხვედრა ვაიმბართა.

შენმა მზებენ, რაც იქ მოხდა ნულარ მკითხვე. ვენაცვალე. არ გეუწინოს: სათხო ვარ და ის საწყალი შევიბრაღე. თუ არ მძალდა შენგნით შევილი, მეყოლებმა მისგან მალე. დამბარო:—ჩემო კარგო, კიდევ მოდი ამ დროის ხეაღე“.

ღმერთსა შევედრე, რომ გიხსნა მან ეგზომ ძნელსა შრო-
პასა;
ასიტომ ყურს ნუ ათხოვებ ჩემთან სხეულისა ძრომასა.
მჭონდეს უფლება მე სრული : მაღაობა ესტო ჩემს ნიღო-
ბასა,
დღე-ღამით ვგეთან ყოფნა სჯობს ეზოში უქმად ჯდომასა.
მე უფულოთ ვერ ვიცოცხლებ, არ მექნება მშვიდი ძილი.
რაც სურვილი აღმეძრება, მე არ მინდა ვავლდე წმილო.
ჩვეულებრივ პურის ჭამით ვაფუქვდება თერიი კბილი.
პურის ჭამას ვაღვივებე, მიჩრჩენდა ტორტო ტბილი.

წადი. სალაროს მიმართე, არცე რა შენსა კარც ცოლსა.
რომელსაც ვერსად უნახავ ამ ქვეყნად მსგავსსა და
ტოლსა;

ჩემს გულს ალბინე ფულეობით, პატივი ეცი მჭერ-
ბროლსა;
მით შეგარულე, შენ ჩემო, პასუხიმგებელ ქმრის როლსა.

როცა მოვთხოვთ ფულები კასილან მოპარულია,
დამცველ ვემქალი იგულე შენ ჩემი სიყვარულია.
(ვინ იცის! ეგებც შეგერგოს... ბევრი ჩამ დაფარულია).
თუ გაგიჭირდეს—მე მკითხე გამსახლში სთარულია.

შენ ამას იზამ, თუ არ ხარ: ლაჩარი, ანდა ბერიი
საქმე ესეთა ძრბალო არ არის გასაბერიი.
მისწინბლ-მოსწმინდ სალორი, წაილე ყველაფერიი.
რა გიბერს—სამი თვის შემდეგ შეილე უქტომბერიი.

ამგვარი კარგი შემთხვევა სწორედ რომ მოსდებია.
ამისტიცეა იწებმა, გიათის ციხის კარიი.
ჩემთვის სამი თვით იქ ჯდობმა, ვაშა! ახე შესაზარაია?
ცოლს სურვილს თუ ვერ უსრულდეს. მაშ რის მკენისი
ჰქარაია?!

ენუქი.

„ფეს-ნიგმი ანოგა“

აბარაკაჟი წასახველელათ აუცილებელათ საშიროა

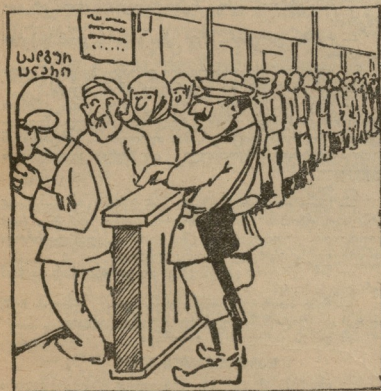
სურ. დო.

1. ნიგმი-ან ექიმთან მისვლა

2. ნიგმი ანად ფულის მიღება

3. ნიგმი-ანად ბილეთის აღებ.

4. ნიგმი-ანად მატარებელში ჩაჯდომა

და ახველა ამის უმედივ ნუ გავიკვირდებათ, როცა სერიოზოთ ვაგოთავდეთ უმებულებო.

შ ე ე ბ უ ლ ე ბ ა

გუმწიწინ ტარტაროზმა დამძიხა თავის კაბინეტში და მიხსრა:

— ზეგ, ხომ იცი: სპეციალური საკურორტო ნომერია. ამასთან დიდ პაემარს აქვს შევსებულია. წალი, ჩამოიარე და გიჯე ყველა ჯერის მოქალაქის შეხედულება ამის (შეგ ბუღეუბა) შესახებ.

ჩვენც შევდგეთ მის განკარგულების სისრულეში მოყვანას.

პირველად ვინახულეთ

საეპიდემიოლოგიო კომისიის წევარი

რომელმაც განგვიმარტა სიტყვა: „შეგბულებს“ წარმოშობა:

— სიტყვა შეგბულება ჩვენს დროში (და მით უფრო — ზაფხულდობით) დიდ ხმაზეაშია. ჩვენის აზრით ზგი უნდა წარმოვადგინოთ ან სიტყვიდან: შეგბა (მოცინება, უღარ-ღლად ყოფნა), ანდა სიტყვიდან: გაშეგბა. პირველი ვარიანტი უფრო მიზანშეწონილად მიმაჩნია ვიდრე მეორე. ცოტა რამის კიდევ დაუმატებდი, მაგრამ ძალიან მშინა დ წილად სასადალომო მივიჩქარებდი სადაღის საქილად ყარად მოგხსენებდი, რომ ქუცს დღით ვაგულენა აქვს აზროვნებაზე. ნახვამის!

— ნახვამის! გვადლობ! გისურვებთ კარგ მადს!
— მადა კარგი მაქვს, მაგრამ... დასაჩნენი აღარ გამოიგონია. არ ვიცი: კიდევ სიტყვა რამე, თუ მეტი არაფერი უთქვამს.

—

მივიღოთ და მის სიტყვებს რვეულში ვიწერო. უცხად დავეჯებ მოქალაქეთა კატასტროფა არ მომხდარა.

— მოქალაქე. წინ ვერ დაიხვედო რაოცა ქუცაში მიღიხარა?! — შევუტეე მას, რაოცა ვნახე რომ „ღლით ვინე“ არ იყო.

— უცაჩავად, მაგრამ ვაზებში ვიციქარებოდი! თქვენი ხომ... ბოღის ვიხიდი, მაგრამ წინ არ იხედებოთ? მგონი რადაცას სწერო!

— კი, მართალია... ის მიზრბანეთ — რა არის თქვენი პროფესია?

— როგორ გითხრათ; ჩემი ძირითადი პროფესია მასწავლებლობა ვახლავთ, მაგრამ მოგუხსენებთ, რომ სოფლის მასწავლებლობას სოფლის ექიმბამზობა სჯობია. ამიტომ მასწავლებლობას თავი ვაგანებე და ეხლა ვარ

საბავთო მოსამსახურარი

— რას კითხულობთ ვაზებში ავტ თაუდავიწყებოთ? — მაგრამ ამას თავი ვაგანებოთ: როგორია თქვენი შეხედულება შეგბულებასზე?

— აი, სწორედ მაგის შესახებ ვკითხულებთ ვაზებო. თქვენ გენაცავებო, ერთი ეს წაიკითხეთ:

ზაფხულობით ბევრი მიღის ქალაქიდან სოფელში. სოფელი ვაიხებთა ქალაქის კულტურული ძალიდობით. თვითუღ შეგბულებასში მყოფის მოვადლობა უქმად არ ვაატაროს თავისი შეგბულება. არ დიზაროს თავისი ენერჯია და უწარმა სოფლის ვაკულტურებისთვის. სოფლად ვეკრ კიდევ ბევრი რამ არის ვასაკეთებელი.

— ა, ბატონო, მოდი და წალი კაცმა სოფელში შეგბულების ვასატარებლად! სოფელს ვამოგვიქვი, იქ ვეკრადვარს ვავდებ... და ეხლა კი ხელად რას ვავალებენ? — ვერ ვამბობ სწორად ეს ამბავები! შეგბულებამე მგონია, დიას სვენებლად არის; თუ კი იქავი ლარ მოვეცემენ შეგბულებას უფინს საშუალებას რად ვერინა შეგბულებამ? ხელიდან ვაპირებდი შეგბულებასში წასვლას, მაგრამ რაკი ასეა, მგონი არ წავად.

—

წლიანდღისებური მარცხი რომ კიდევ არ შემომხვევოდა, იქვე ახლოს დაწესებულების კარებს მივადე რვეული და დავიწყე ჩაწერა.

ამ ფიქრებში ვიყავი, რომ უტყბად თვალთ მოვკარი: **დაზარკი**

ვაშოვიდა ვამგის კაბინეტიდან და იქვე ვარებთან ნახმოვდა ხის სკამზე; ხელში რაღაც ქალაღი დიქოა.

— მისი აზრე სავირობა — ვაგითქვი და მიუახლოვდით. იგი დათვებდა ბურღულულობა და ნერვიულად ქალაღს მსუქავდა.

— თუ შეიძლება... — სიტყვა არც კი დამასრულებინაცვიდ მიმასულა.

— არ შეიძლება; ვამგეს არ სვალთ... — არა; მე სხვა რამეს ვიხივებ... მე მინდა ვაგიგო თქვენი აზრი შეგბულების შესახებ. მიტნობდეთ: მე ვახლავარ „ტარტაროზი“ — ს თანამშრომელი.

— ტარტაროზი? — უცაჩავად! — და სწრაფად წახმოვბა. — დამაჩინდით... ვენია ცალევი ტარტაროზს. მარტო იმისი უმრნა ჩვენ ვამგეს, თორემ ადგილკომი ბუხნად არ მიჩინია... რაზე მეკითხებო?

— როგორია თქვენი შეხედულება შეგბულებასზე?

— აი, მენი კოიბე, წაიკითხე ეს ჩემი ვანცხატება შეგბულების შესახებ!

ვაგოვადითე და წავეცითე მხოლოდ რეზოლუციკო, რომელიც ვანცხადებაზე ირბულად იყო წარწერილი წითელი მიღინათ: „იშეგბულებასს რამდენიც უნდა“.

— რას ერჩათ? ვარე რეზოლუციკა! უჯრს არ გეუხსნებთ!

— უარზე უარეკია... ამით იმს ამბობს, რომ საჭირო არა ხარო.

— თქვენ არ უნდა საკუთარი დარაჯი ჰყავდეს! ებრძვის ბიუროკრატისმ და რეინე-ეკონომიას იცავს!

— ვიცი რა შეიღია! ერთი კი არა, ამას წინეთო რა დარაჯი ჰყავდა; ერთი ვარედ იღვა. მეორე — შგ კარებთან. შგ რომელიც იყო, მას თვალები კარებისასენ უნდა ჰქონებოდა მიპყოილი და ზურგი კი ვამგისკენ შექცეული.

— იატომ?

— ხელი რომ არ შეეშალა თანამშრომელ ქაღლებთან „რეზოლუციკობის“ დროს. ბოლოს უფრო თანამად რომ ყოფილყო, ერთი დარაჯი (შგ რომ ჰყავდა) დაითხოვა და ჩიუხნად დასახელა რეინე-ეკონომია.

— მაშ აწი რისი გეშინია? ერთი დარაჯი ხარ და ხომ ვერ დაგიხივს?

— ჩემი დათხოვნა უნდა სხვა სურს მიღოს ჩემს ალაგს და იმტომ წააწერა ასეთი რეზოლუციკა.

ამ დროს კარიღორში ვამოჩნდა

დავლაგამელი ქალი

— თუ ჩემი არ ვჯერათ, შეეკითხეთ ამასაც! — მიხსრა და დამლაგებელ ქალს დაუძიხა: — თვლი, მოდი აქ.

ქალი მივიდა, მე შევეკითხე:

— როგორია თქვენი შეხედულება შეგბულებასზე?

— შეგბულება კარგია მაგრამ...

— რა, მავარამ?!

— ის „მავარამ“? — რის: თუ შეგბულება საშასხურს იმსხვერპლებს. მაშინ იგი არ ვარკა.

— თქვენ როდის აპირებთ შეგბულებასში წასვლას?

— რა თქმა უნდა! აბა რომელი გავგეს შეუძლია მიე-
ლი წლის განმავლობაში იმუშაოს?! მოხერხებული კაცი
ყველაფერს გააქვობს: ან თავს მოიავადყოფებს, ან და-
დაჯდება სალონოში ნაქნობ ცქიმის შემოწმებით „ჩაიბას-
ქნას“. ასე, რომ თქვენ ჩვენზე ხუ გვექნება, დარდი.
— სხვის კიდევ რას გვეტყვიან?..
— თითქმის არაფერს. თუ კიდევ ერთადი რამე ცნობა,
ინახულეთ იმ იმ ოთახში ჩემი.

პირადი „სამკრებო“.

შვეველ ოთახში. მივმართე ქალს რომელიც წვლიან
გამგის კაბინეტში იყო:
— თქვენ გამგის პირადი მდივანი ბრძანდებით?
— პირადი „სეკრეტარა“.— გამისწორა „სეკლდამა“.
— დაბს! ეს სულერთია...
— არაფერი სულერთი არ არის, მდივანი სხვა და
„სეკრეტარა“ სხვა. „სეკრეტარა“, ანუ სეკრეტის მცო-
ლენე, ე. ი. მისი გამგის ყოველივე სეკრეტს იცოი. ამ-
ტრამაც გარ მინი „სეკრეტარა“.
— მე მინდა გავიყო თქვენი აზრი შევბუღების შესა-
ბე.
— მე შევბუღებაში მივდივარ ჯერ-ჯერობით ორი
თვით: ერთი თვე—დაწესებულებიდან; მეორე კი—სტრახ
კასიდან.
— ავად ხართ?
— არა, მაგრამ ნაწუნობა მომიხერხა. დიბს! ძალიან
კარგია შევბუღება. კარგ დროებას გავატარებთ აგარაკზე,
ჩვენი ვაჟეც უქ შოლის.
— ილბად ცოლ-შვილი იქ ცყოლება!
— არა, ცოლ-შვილი სხვაგან ჰყავს. ცოლ-შვილთან
ყაცი რა დროებას გაატარებს?!
— ა, ბიუი, დასაჭერი ხალხი!—გაფიფქვე ჩემთვის
და ამ სიტყვებში მომავალნს გამსახლი, სადაც მრავალთან
ერთად იქდა ერთი ცნობილი

— ღმერთმა დამიფაროს! რა ღმერთი გამოწყრება შეე-
ბუღებაში წვადი?! ეს სასმასობრი რომ დავკაროთ, ობლენ-
ბი სიმშობით დამეხოცებინან. მე უარო განვიჯახად შევბუ-
ღებაზე.—სთქვა ეს და საჩქაროდ განდევნობდა.
— ჰოო!—თითქმის ნიშნის მოციებით მიიხარა დარაჯბა.
— ენლა ხომ მიხედით, თუ როგორი ყოვილა ჩვენი
გამგამე!

დარაჯის სიტყვები გამართლდა უხერხულ დროს
შვეველი კაბინეტში.

ცოდავს ვერაფერს ვიტყვი. ქალს მგონი შერცხვა—
სხებზე სიწითლემ გადაკრა. მაგრამ, როცა ჩემი შესვლის-
თანავე კაბინეტიდან გამოვიდა, მე შევამჩნიე, რომ ეს სი-
წითლე სირცხვილს გრძობისაგან კი არ იყო, — არამედ
საღებავისაგან, რომელიც ბლიმად წაეცხა სახეზე.
გამგეს ლოყაზე აჩნდა წითელი და მსხვილი რგოლი-
სებური შემოახჭია. მე, გულუბრყვილა რას მიხედებოდა
თუ რისგან იყო ეს! ხოლო, როცა გამეშენ დაღდასმული ლო-
ყა შემოაბრდა და ცხვირისსახივით მოიწმინდა სიყვარულის
ბეჭდის დაბმა, მაშინ მიხებდი, რომ იმ ქალს ეკონა მისთ-
თვის.

— თუ შეიძლება გვითხრათ თქვენი შეხედულება
შვებუღებაზე?
— შეხედულება ანუ იგივე კომპენსაცია ჩემთვის...
— უკაცრავად! მე შეხედულებაზე მოგახსენებთ და
არა კომპენსაციაზე!
— ჩემთვის შეხედულება და კომპენსაცია ერთი და
იგივეა. მე წილხდომილ შეხედულებით არასოდეს არ მისარ-
გებლია, — კომპენსაცია მირჩევია.
— კი მაგრამ კომპენსაცია ხომ აკრძალულია?!
— აჰ! — თქვით დიდი გულუბრყვილობაზე: აკრძალუ-
ლია დაბალ მუშა-მოამსახურეთათვის, თორემ ჩვენებრ
დიდ...
— ეანონა ხომ ყველასათვის ერთია?!
— ეანონა აქვს შენიშვნა და შემოსარებტი. მაგალი-
თად აი ასე: მე მინდა კომპენსაცია მივიღო, რადგან თუ-
ლი მჭირია. მივდივარ ცენტრის მივლინების ფულსაც
შორბად მივიღებ და თანაც ცენტრს ვარწმუნებ, რომ
ჩემი ვებუღებაში წასვლით, წარმოება იზარალებს.
ცენტრს მიიანებება და მე ვლვებულობ კომპენსაციას.
— კი მაგრამ, ხომ უნდა დისციფინა? ეანონაობობა
რომ დაკარგოთ, ხომ უფრო იზარალებს უთქვენობით
წარმოებ. ?!

რეცეფიციზიზი-ნიმუშლიანბი.

— ვაჰ, ვაჰ! ამას ენას ეტყდაე?! შეილოსა, შენაღ
გატყუეს თავი ვირის აბანოში? რითი ხარ ცნლა ჩემზე
უფრო პატონასნი? — მომახება შესვლისთანავე რეციდი-
ვირტ-სიმუღანბა და გაღიხარხარა.
— უკაცრავად! თქვენ ცდებით!. მე იმსათვის მოველდი,
ჩემი გავიყო, თუ თქვენ როგორ უტყვით შეხედულებას!

— აი აგრე! — და ცალი თვალი დატეხა მკორითო
კი ეშმაკურად შემომხედა.
— მე თქვენ არ გებუბრებთი მიიხარათ თქვენი აზრს
შეხედულებაზე.
— იმის მომგონის დედაც მოვა ტყიბულიდან. შეხედუ-
ლებამ ამოაყოფია თავი აქ.
— როგორ? მარწურეთი ხომ არ შეგშლიათ?!
— მე კი არა, სხვას შეგშლა, ყლბორ ქალიღლებით მინ
ღილა, რომ დამსლევე სალონოს გავგზავნე დასაცენე-
ბელ სახლში... მაგრამ დასაცენებელ სახლის მაგიერ გამ-
სახლში გამოგზავნავენ.
— ანა უშვას! აქაც ხომ ისვენებთ! გარედ სხვებიც
მოსვენებული არიან თქვენგან. მარწურეთი სწორია — თავის
აღვას მოსულხართ!

შუადღებზე მასალები ტარტაროზს ჩაებარე.
— ეს ყველაფერი კარგი, მაგრამ ჩვენ გვიანტრე-
სებს ჩვენი ემიგრანტების ახრი შეგებულების შესახებ.

— კი მაგრამ ეს ხომ შეუძლებელია? პარიზში როგორ
წავიდეთ? ან როდის მოესწობება?

— იმედ ფანქარ და რეველი!—მოთხრა ბრძანების
ცილითი ტარტაროზმა. მე შევასრულე მისი ბრძანება
და ცოტა არ იყოს, კიდევ მეყენა.

— ვას! გვირა ეს თხერი!—გვიფიქრე და ფიქრი არც
ემ მქონდა დასრულებული, რომ ტარტაროზმა ცხვირს და-
აკცინა (დააცხინკვა) და...

მე პარიზის ქუჩაში აღმოჩნდი.
გულს ბაგი-ბუგი ვაჭუნდა მოშლილ მატორიით.
კარგა მოხრდილი კენჭი გადავყვალე მის გასამაგრებლად.
თავი სიზმარში მეფანა, და მაშინ გამოვეგრევი, როცა
ჩემთან მოვიდა ერთი ჩვენი

მნიხარანი

— გეტყობათ: თქვენ ქართული არ აღ ისიც ახალ
ჩანოსული?—მოთხრა მან.

— თქვენ მართალს ამბობთ!—

— ალბად თქვენ ჯერ საქმელი არ გეძამათ, გზით...
წამობრძანდით კაფეში.

დღეობინზე, წავედი.

— ძმონე ლუკმა? ერთს მაინც გამოვაძიებს და ერთ
ყვარას გეყოფა. მეც წამოვიღე!—გადაურჩირულა გზაში
მთორე ემიგრანტმა, რომელიც ავეუკვიატა.

— ჯერ დიდად; მერე შემიძლი. თუ არ მოეწეო ნუ
გეშინა: შენს მათერადაც ვეძამ და გამოვძიებ!—ჩაუ-
ჩურჩულა ჩემმა მხლებელმა.

კაცეში დავეკვიეთი. მოვიხოვეთი.

— ალბად დიდ საქმისათვის გარჯობათ?

— არც იმდენი... მე მინდა გავიგო თქვენი შეხედუ-
ლება შეხებულებაზე.

— ე. ი. როგორ? რომელ შეხებულებაზე ამბობთ? შეე-
ბულება ხომ არ გვირავ: დროებითი და უვადო. დროები-
თი შეხებულება არის, აი ის, რომელსაც მუშა-მოსამსახუ-
რინი ლეშებობენ დაწესებულებიდან. ხოლო უვადო შეე-
ბულება კი...

— თქვენ ამბობთ სამსახურბობდლ წითელარმიე-
ლების უვადო შეებ...

მიცვალავული?

— ეს გახლავთ ფოსტალიონი. გეშინ გარდაიცვალა.
— კი მაგრამ ასე მაღე რატომ ასაუღავენთ?!

— თითონ მისი სურვილი იყო; დაიბარა:—მეორე
დღესეც დამსაუღავებო; იმ ქვეყანად მალე მინდა მივიდეს;
იქ მაინც ვაგვიჩაბო.

— დასვენეთ; ალბათ მისი მოკეთა!—დაიძახა ვილა-
ცამ და კუბი მიწაზე დადგეს.

კუბის სახურავი ახადეს. მიცვალავული წამოაყენეს,
და მე გამოვკითხე:

— უკაცოკად ვარ შეურუბინაიათვის. მაგრამ თუ შე-
იძლება გვიხარბით თქვენი შეხებულება შეგებულებაზე?

— რა უნდა ვთხრა, მეგობარი!—ეს სიტყვა მიცვა-
ლდეს არ გამომდელია მთელი ჩემი ცხოვრება ძუნძულში
გამიტარებია. ერთხელაც არ ვყოფილვარ ავარაკზე, აი
ესლა მელროსა მუდმივი შეხებულება და ავარაკზედაც მო-
დივარ.

— რომელ ავარაკზე? წალეგრში თუ ბაკურინში?

— საიძოში—სამოთხეში. მე მერქარება, და თუ კა-
ცი ხარ ნუ მომაცლებ, ნუ დამბავიანებ!—ეს სიტყვა მიცვა-
ლდულმა ძავეე ჩაწეა, გულზე ხელები დაიჭრდა და გან-
კარგულება ატყა:—ახა, სახურავი დამთავრეთ და ჩაქარა
გამაწიეთ, თორემ დავევიანდი.

კუბო მხრებზე გადაიდეს და წაიდეს.

— მშვიდობით სამუდამოთ: კეთილი გე-
გრობა!—მივაძახე და თანაც მის სიტყვებს რეველში ეი-
წერლი.

— ნახვამისი.. ვიცო, რომ მშვიდობიანი მგზავრობა
მეკენება, რადგან რკინის გზით არ ვაპირებ წასვლას.

— რატომ ნახვამისი?! ჩვენ აწი ერთმანეთს ვერასო-
დღეს ვერ ვნახავთ. შენ მკვდარი ხარ!—წყრობით მივაძახე.

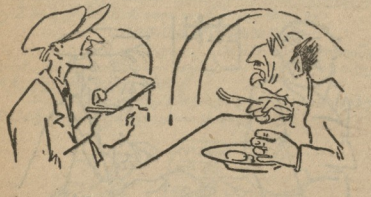
მიცვალავულმა ცალი ხელით კუბოს სახურავი ას-
წია: გადმოშედა და დაცინეთ მოთხრა:

— მართალია: მე მკვდარი ვარ—აწი მე ამ ქვეყანად
არასოდეს აღარ დებურუნდები... მაგრამ შენც ხომ მოკედ-
ბი?! აი იქ დაგებდები და როცა მოხვალ, ალბად, ერთი-
ნეთს ვიცნობთ. შენ გავიქარდება ჩემს ცნობა. რადგან მე
იქ ავარაკზე ვაესტყდები, მაგრამ მე გეცნო შენ. რადგან
ასეთივე განხილანი გვესტუმრობი ამ ქვეყანად. დიას! ეს
არც ისე ვიანს მოხვალ. ჩემი საყვითის არა იყოს, შენც
გამამარ ვარავს დამბავესტობიარ!

როცა ჩემდაქვამში მივედი, ცუდ ხასიათზე ვიყავი.
ტარტაროზმა მიზეზი გამომიკითხა. მეც ყველაფერი უკაბე-
ბოლოს მას გავაცანი შეხებულების შესახებ

ჩამი შესამდულება

— აბს. ტარტაროზო, მართლაც რომ არ ამისრულდეს
იმ მიცვალავულის სიტყვები, ამდენი ხანია მპარობდით და
პირველ ავსიტრდენ მაინც გამოიშეთი შეხებულებაში
სოლდდ ერთი პირობით: ჩვენმა კანტორამ წადლდ უნდა
მომცეს შეხებულების ფული... აწადი და მერემ გამოგიგ-
ზახინთ!—ო ეს მე არ მჯერა, არა შამას. (აქა ვარ და—არა
ფრეს მადლავეს; წაილა და, რა შვილი რამეს გამომიგზავ-
ნის?!).

წითელარმიელის ხსენებაზე, ემიგრანტს მიშისაგან
ლუკმა ყელში გაეკეცა; დიდი ვი-ავალობით ძლივს-ლა
ამოაგნდა და რბილი ადვილის ფხანა დაიწყო. (ალბად
მოაგონდა ოცდა ერთი წლის პახლოტი).

— არა, განავარძო მან და გამოვარდნილი ლუკმა
ისეც ვაძულაბა—უვადო შეხებულება ჰქვია ისეც შეხებუ-
ლებს, რომელსაც თავი უჩანს და ბოლო კი არა, ან ასეთი
უვადო შეხებულებაში ავარ მეშვიდელ წილიწადა, რაც
ჩვენი „დემოკრატიული მოთავიბა“. იმყოფება.

როცა მან ეს დაასტურა, მე რაღაც ძალად გამაქროს
და თავი ამოვიყავი ვერის დადმირთზე.

მიასენებდენ.
ტრამევი შერქრდა.
გადმოვბტო და ვეკითხე:
— ვინ არის ეს

სურ. ტაბატიძის

ქ. შიხიაშვილი
25

ბაზმი (რომელსაც საქმე არა აქვს და ივალდა დარაჯთან გალაპარაკება): ხვალ ავტო სახლში აღრე მომიყვანე. ექიმების რჩევით, კისლივოდკში ვაპირებ წასვლას. სიხუტუნე მაქვს და ცოტა უნდა ვავხდო. თორემ სახიფათოა.

ღარაჯი: მე ვიცი კარგი საშუალება, მაგრამ ვერ გამიბედნია.

ბაზმი შე დალოცვილია, რა დღისთვის ინახავ? თუ რაზე იცი, მასწავლე და სამაგიეროთ...

ღარაჯი: აი, თქვენი ჭირიშე, — თქვენი ჯამაგირი მე მომეცით და ჩემი ჯამაგირი თქვენ წაიღეთ. ახა, ნახეი. ერთ-ორ თვეში თუ ჩემსავით არ ვახდეთ!

„ბ ა ხ მ ა რ ო ზ“

საბაზარაჲ ორგან-ბრიალი ორ სანახარზათ მომხმედი პირაბი:

ქრისტეფორე—სახლების პატრონთა ბიუროს თავმჯდომარე.

ისიდორე—სპეცი. მოაგარაკე.

ზეფარიკა—გურული ვლახი.

ქსენია—მისი ქალი.

მასწავლებელი.

ფიორია—მეგრელი. მეჯოგე.

„) ეს წერილი დაწერილია გასულ წელს. მიუხედავად ამისა, იგი მაინც არ ჰქარგავს თვის ღირსებას, რადგან (მგონი) ისეთივე მდგომარეობაა წელსაც როგორც შარშან იყო.

რედ.

პირველი ნაწილი.

(სახლების პატრონთა ბიუროს ოთახი. სტენაზეა ქრისტეფორე).

ქრისტეფორე (წერას ათავებს): გენაცვა სულში, რა ლეკსი გამოვიტყვი!

„მე ვარ სახლის პატრონთა ბიუროს ჩლენია, მდგმურებო ფული დაუაუბე, პირი რომ დაგიფრენია“...

გამოდის ისიდორე. ახლად ამოსულია ვეიჯერის გზით, სადაც ძარცვა მოხდა.

ისიდორე: ნუ ჩტოქ! სამასე წაიღეს, ათასი დამარია...

ქრისტე: მობრძანდი ბატონო, დამბრძანდი!

ისიდო: რაღა დამბრძანდი წამართვეს, გამძარცვეს...

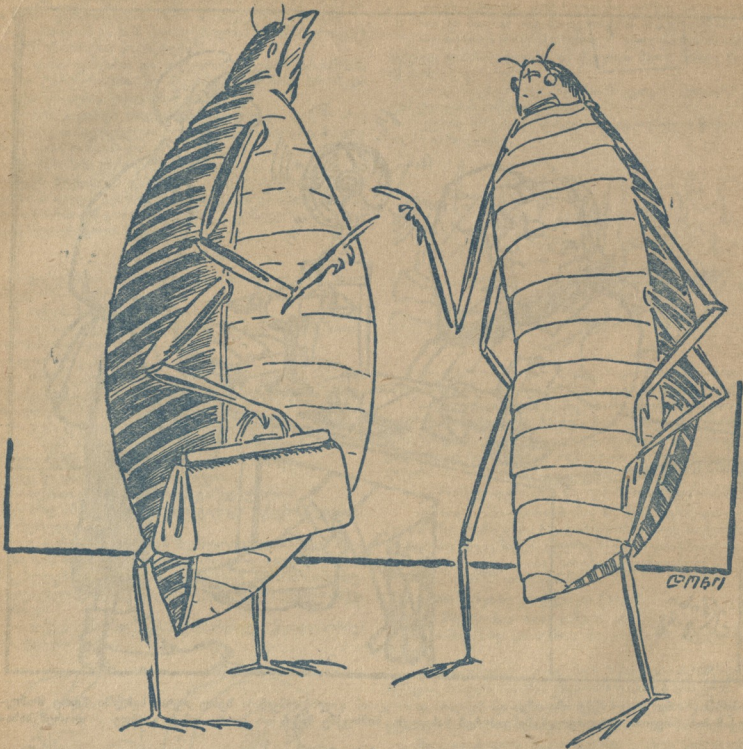
ქრისტე: თქვენც გაგძარცვეს, ბატონო? ღმერთო მოშკალი...

შერე და რომ დევიკრონ, რომელი მუხლის ძალით დასჯენ მავნეს?

ისიდო: შე რომ შთავირობა ვიყო, მაგათ მუხლებს არ მოუტებნი, ისე დაფებრტ... ისე, მავენი უნდა დასაჯონ

სურ. ღონის

ბზიონისმელი ბალღინჯო (ბორჯომელს): როგორ გამზარხარ, ჩემო მეგობარო! გეტუობა ცუდათ იკვებები ბორჯომელი ბალღინჯო: ვახდები მა რა იქნება! სახლის პატრონმა იმდენი გადახდევინა ბინის ქირა მდგმურებს, რომ საწყალს სახარჯელ ფული არ აქვს... და რაღა სინღის მომცემს. მე კიდევ გამოვწოვოვ სისხლი!

სამას სამოცდა ხუთი წმირდა გიორგის... ფუი ეშმაქს, სა- მას სამოცდა ხუთი პუნქტის ძალით. ეს უღრის დახერტება, ჩამობრჩობას და მერე საიქიოში უფადო გადასახლებას. (სიჩუქის შემდეგ) ოთახი მიწდა, თქვენ ხართ, ვაგონებ, ბი- ლიონს წვერი! რა ღორს ოთახი ნიხრის მიხედვით?

ჭრისტა: ნიხრის რა მოვასენვით, სახლის პატრონზეა დამოკიდებული, ნიხრა გამოხადებული ვია, მარა ვისაც რაფერ უნდა, ისე ავირავებს.

ისიდა: მამ თქვენი ბილრო რის მაქნისია?
ჭრისტა: მაქნისობაზე არაა საქმე. ჩვენ ავირიჩის ნი- ხრა ვაატარეთო, მარა ნამდვილად არაკაცი გვიჯერებს. (შემოღის გურული გლეხ ზეგარიკა ცალღერი ხურჯი- ნით და თივისი ქალით).

ქენია: (ჩსაღორეს): ზღრატესტეტე: თქვენს აქა ხართ?

ზეგარიკა: ზრასტუტი მომიკითებ აქნაი კილომ! მე კუკი ხარხაში მაქ ამოსული და აგი კილომ ზრასტიტის მიახასი, შენი ბრალაა ჩემი ასე ვაჯახებებ! დერემბა—

ერთი თვის ოპუსკი მომცეს თიფლისიდან, ქალი ლეგის- ტრატორმა ვარ: სადაჩით უნდა წვედეთო, რა შობი ახლა ხეიწეკი რომ აღარ დაგეია მაგ ყაზილარმა? დიფელ აქახაი და ულავე ცარიელი ვოსულხი!

ჭრისტა: შენც ვაგატკვეს ზეგარიკაც?
ზეგარა: ვამძარკვეს კუტავე კი არა, ღღინა გამილი- ტეს; კულის რიკამდი ვამატკავეს. ისიდა: რა უყუთ, მოსავალია.

ზეგარა: ამისთანა მოსავალი თქვენს მტერს ჰქონდეს ბატრო, რაცხა ორი კაბიკი მქონდა.—წმარათეს, ვამატ- ყაპურეს და ახლა ქე ვარ გამოხინკილებული. (შემოღიან მასწავლებელი და დროჩაი).

მასწ: მე, როგორც პედაგოგი ვამტკიცებ, რომ ძარ- ცვა: თუნდაც პედაგოგიური თვალსაზრისით, ასი პრე- ცენტო მიუღებელია.

ფიორია: შენ გენაცვალე სულში, ჩემო აფხანავო პატენი! მეგისთანა სიმართლე ვაი ხანია, აღარ გამო- ვისია.

ისილ: შენც გავძარცვეს ძომბილო?
 ფირ: უმართვეს, თქვენ ნუ მოუკვდები საწყალ ფი-
 ჩორის. იმსახავა გოსხაზე ბიჭები იყო, რომ ვერაკაქმა
 ვერ გაუბედა დაძვრა, მე იგი მწყინობს, რომე
 იმ პატროსანი უჩიტელიც ზეთ მიაყოლეს, სიდა აქვს ახლა
 ამას ამდენი ჯამაგროები?

მასწ: წაიღეს მთელი თინხის ასი პროცენტო.
 ზეგარ: ქე წუთოვინ კი ბოლმით (მორბუნდებდა
 ქრისტეფორეს). სიდ ჰქონდა ამ საწყალს ასი მანათი? მია
 იტყუებ, თვარა ასი მანათი წელოწადში არ ექნება ჯა-
 მაგროი.

ქსენია: კონტრბანდო მოუნო დასტად? მე მინდა
 ლორიკან კოტი და ფილითიოსი.

ზეგარ: ვინაა, ცვე ლორიკან აოწიე და ფრთიკოზანი?
 რა გეკოწიება ამ დასაქციეში..

მეორე ნაწილი

ისილ: როგორ მოგწონთ, ქალბატონო, ბახპარო?
 ქსენ: ჩილნი რამეა, მხოლოდ ნინოშკო მოუწყობე-
 ლიო. ტაროსია ცული.

ქრისტ: რაიო—ციკაც, ტრასიე ამეიდა?
 ქსენ: არა პაპა ჩვენ სხვაზე ვლაპარაკობთ.

ზეგარ: (ქრისტეფორეს) დასწყევლოს ლმერთმა იი
 გოგულები! თოვლისში წასვლამდე ბაბას მიძახოდა, მერე
 მამს, ახლა მამს დედამისს უძახის, მე—პაპს, გაისად
 ეგება ტოტია დამძახის. ამფერი სტავლა აღრ გამიგონია.

მასწ: (მეზობლის) დასწყევლოს ლმერთმა, სამი მანეთი
 ოცდა ე ოში წაუვაკე!

ზეგარ: რამდენი ჰეიმეტ ბატონო?
 მასწ: დაეიკელი იკი პროცენტო.

ზეგარ: (ქრისტეფორეს) აი საწყალო მთლად არ
 დალეულა? ოცი გირანება თლათ არ გამევიდოდა და
 იგიც ქე დუღულია!

ისილ: ძილი კარგი გაქეთ, ქსენო?
 ქსენ: კაკოე ტამ! არ მაინტერესს ხრავუნო.

ისილ: რა ხრავუნო?
 ზეგარ: რა ხრავუნო, ბატონო, და ბრიგინ-ბრიგინს
 რომ უძახიენ. რაგარც დაღამდება მოვა ხარი, ძროხა, ცხე-
 ნი და სხვაი პირუტყვი და დღამდე გვერდს აფხანს ჩვე-
 ნი ახალის ლოჯეს, სიცვენში ბალკონში მოვლენ და თველ
 ლამეს გულაობენ.

ისილ: მინდობა მეკთხა, როგორ არის გზების შე-
 კეთების საქმე.

ზეგარ: გზაის კითხვა ასეა, ბატონო: გზაი ბეურია,
 მარა არც ერთი არ ვარცა დაკრკოვლები იძახიენ ჩვენ გზაი
 კათა; ასკანლები თანე იკლოვენ—ვანის ქედის გზაი ჯო-
 ზიაო; ხილისთაველები ქვეყანას აქცივენ—ჩვენი საუკუ-
 თესოფო, ამა ნაბელლაიას ნულარ მკითხავ...
 ისილ: მინც, რომელი გზა სჯობია?
 ზეგარ: ვითამ ნაბელლაიასა უკითხისი. ძახოდენ—
 ურემი უნდა გავაზრონიოთ, მარა ურემი ნაბელლაიამდ
 ქე ჩავა ბახპაროდან, მარა მერე ჩოხატატურამდ ზრუგშა
 უნდა მკიცილო ურემან ნიქეთებინან.

ისილ: რატომ?
 ზეგარ: იმიტუმ, რომ ჩოხატატურიდან ნებაღლაიამდ
 არაა საუბრე გზაი გაკეთებული.

მასწ: გზას თვით დაეანებოთ, რქე რომ არ იშოვება ამ
 ბახპაროზე!

ისილ: რქე არის, მაგრამ წყალიანია.
 ზეგარ: წყალიანს ვინ ჩივა, მარა, სუფთა წყალიც
 არ უნდა იყოს,—რაქცა ისე ვიტყობ.

ისილ: პურიც საინიელია.
 ქსენ: არც ხოჩია ხეირანია.

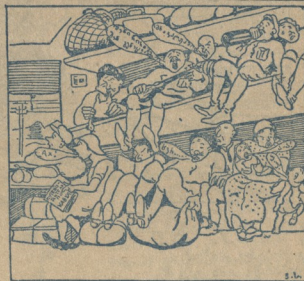
ისილ: სისუფთავე არ მომწონს.
 ზეგარ: სისუფთავე კი მომწონს, მარა სიდაა? ორ-
 მთე რატხას რომ აკეთებენ—ამ ფხისსალავებს უშველონ
 რამე, ზოგს სახურავიც არა აქვს და ზოგს კარი. სირცხვი-
 ლით ქე ვარ იმ ბერაკაცი გამოიყურებოული სიღამოდო.
 იი ვადაზარავოზიც არ ვერცა, არ ყოფილს ხალხს.

ისილ: კოპერაკია მოისურებენ.
 ზეგარ: სიდა, ბატონო, კომპერანტიე? წაგების ეშო.

სურ, სურკალახი.

ახე მიღის ვევაზულემაში ბაგმე

ახე მიღიან უგარლო მრმაკვდაჰნი

და ახე მიღის ის, ვინაც ფული ვერ მიიღო, ანდა მატარებელზე დარჩა

ნია და ველარ ამეიდა. ერთი გახრეკილი კომპერანტის
 დუქანია; ფიქა არაა შით ნაფთო, შაქარი და ზაფრანია...
 მასწ: ვაი მუცელი... დღეს რომ პური გამოაძხვეს,—
 ტლახი იყო პირდაპირ... ტლახია...

ჰაჰა (მუცელზე ხელებს იტაცებენ):
 ადღარს-ადღარსან.

ფუნისკულის ბაღში

სურ. შმერლინგის

— სად მიხვალ, ბიჭო?
 — ავლაბარში.— მიყუდა მე.
 — მაგას კი არ გეკითხები: ამ ზაფხულს სად მიხვალ მეტიო საკურორტოდა?
 — თქვენსავით „ბურეუა“ ხომ არა ვარ კურორტებზე ვიარო? შეიდი ოდეს წილიწიდი იქნება ავლაბარში ჩასვლა მინდა.— და, აი, დღეს ძლივს მოვახებრებ. თქვენ კი ისე მიმოსეირნობთ მოსკოვში, ლონდონში, თითქო ავლაბარზე ახლო იყოსო. აბასთუშან-ქალაქიდან-წალკეი-მორჯომ და ათასგვარ კურორტებში ხომ სულ ჭიახუჭველსავით ირევით.
 — ხუმრობას თავი ვაანებებ; სად მიხვალ ამ ზაფხულს?
 — შენი თავი მომიკვდეს, თუ ვიცოდე. თუ გინდა ავლაბარზე ხელს ავიღებ და ამ წუთას წავედეთ ფუნისკულის ბაღში კურორტზე.
 — წავედეთ.
 მოგზირუნდით უკან.
 წაიხვედით და წამოვიყვებთ თან ჩვენც ახალგაზროდა ძეზობელი ქალი ნინელი, რომელიც ფურჩინან ახლად გამოდებულ ჰონჩოას ჰვავდა.
 — დემონთა ააშენოს ფარნივეის ოჯახი, იმან გააკვდა ფუნისკულის ბაღში წინ ბაღი. სადაც აუარებელი ხალხი სუფთა ჰაერსა სუნთქავს და ისვენებს ქალაქის ორომტრილის გარიღებულში.
 შევედით ბაღში.
 — ეს რა ამბავია?— მეკითხება ნაცნობი. თელეთობა, თუ ალავდობა?
 — რის თელეთობა! კურორტია ვერა ჰვედავ?— უპასუხებ მე.
 — სურდაკ—ჰყვიროს ერთი ბიჭი ბაღის თავში. სედრაკა რომ ხმას არ აძლევს. ის უფრო ძალიანა ყვიროს, და თანაც ისე ოჟინება, რომ ჩვენი ღამაში ნინელი ყურებში თითებს ირქობს.
 ყველაზე ვარად, მკაფიოდ და გარკვევით იმის სეირნობის აკომპანიმენტი—ლანძღვა - გინება.

უცხად მოისმა დაფა - ზურნაც შორიდან, და კოტანის შემადე დუდუტის ხმაც გაეგონათ.
 — ვა, საქორწილოდაც აქეთ მოადანა? — იკითხა ამბანავა.
 — ჰო, ეს მეტად ბუნდინიერი ალავია. ამისთანა ამბავია ყოველდღა.
 დაფა - ზურნა გერ დიდ ბაღში შევიდა; იქ დაუკრა ერთი შიქასტა და რაკი ხალხი ბევრი იყო და იქ ლეკურის თამაში არ შეიძლოდა. ფეხი აინაცვლა ზემოდ პატარა ბაღში და... ვაიმართა ცეკვა - ნავარდი.
 ითამაშა და თამაშობა აიარ გაათავა ერთმა ახალგაზროდამ, რომელიც ფეხებს ჰაეროვლანის პროპელსერივით ატრიალებდა და ისეთი მტვერი დააყენა, რომ გვერდებოდათ: ელბაქიმის აღმართზე გრუხავიყის ავტომობილა აირბინათ.
 — წავედეთ, მშა - მითხრა ამბანავა.
 — მოიცა კოტაც; მოსულხარ კურორტში ერთი ორი კვირით მაინც აღარ დაპრჩები! და უცხად ვილაც ბიჭს მხრებზე შეუსვახს ბიჭი და ფეხდგომილა — ფეხდგომელს დაარბინებებს.
 — უყურებ? — ვეუბნები ამბანავს. — აქ ცირკიც არის — და სწორად ამ დროს ამ „ფოკუსნიცმა“ ვილაცს ფეხი წამოჰკრა და თავისი „ფოკუსით“ ჩვენს წინ გაიშხლართა.
 აქ უკვე ვეიარ მოვიმინე და დემონსტრატორულად დაესტუე „კურორტი“. ხოლო პროტესტის წერილი მივართეთ მილიციის უფროსს ამხ. ხმალაძეს:
ამბანავო ხმალაძე!
 რა იქნება ერთი კოჭლი, ან ბრუციანი მილიციელთა დაყენით ფუნისკულის ბაღში, რომ დაიცვას აღამაზნური წესრიგი.
 ენახით, თუ შეგვისრულებს თხოვნას.
ფუნისკულის ფუნისკულები.

მეზილოზიანობის ..მესაფლავე**

ინგლისი ცდილობს გერმანია მოაქციოს თავისი პოლიტიკის სფეროში.
„ჩემპერლენი აპირებს ბერლინში წასვლას“.
(დებეშებიდან)

სურ. მარიაშის

ჩამბერლენი (გერმანიას):

„დავიდიწყით ის წარსული სატირალი, სავაღალია და ახალი ყოფა შექნათ—გამომეყვი ცილათ, ქალთ“.

*) თქვენ ვაიკირებთ: სად ჩემპერლენი და სად „ტარტარიზი“—ს სპეციალურად საავარჯო ნომერი! მაგრამ შეუძლებოთ ჩემპერლენი ბერლინში მიიწვ ზაერზე დაავითმყოფებულ ევროპის დასუსტებულ პოლიტიკის სამეურნალოთ; ასე, რომ შეუძლომა არადგროია.

**) ივლისისებდა მსოფლიო ომი, როცა ინგლისი და გერმანია ერთმანეთს ეჭროდნენ.

ი ზ კ ი ლ

— სიციხეები დიწყო, ჩემო კარგო! — ეუბნებოდა ცოლს გამხდარი, მისუსტებული ქმარ—ბიძინა ჭამაქე— ავარაკზე უნდა წაივლიეთ ორივე, მაგრამ რომელი უფრო გვარგებს ხომ არ იცო?

— ჩვენ ორივეს ერთი ავარაკი არ მოგვიხდება. შენ სულ სხვა ავებლომის ხარ, და მე კი სულ სხვა. მე მომიხდება ბახმარო, ხოლო შენ კი ბორჯომში!—უთხრა ცოლმა, რომელიც სისხლ-ხორციით სავსე იყო.

— კი მაგრამ, ერთმანეთს როგორ დავშორდეთ ამ ხნის განმავლობაში? რაც იქნება ექნეს; მეც ბახმაროზე წამოვალ!

— რა სისულელეა, გენაცვალე? სადაც მოვიხდება, იქ უნდა წახვიდე, გჯერ ევნებოთ ექიმს, ამ ჩვენი კარგი ნაცნობი სოსო რომ არის, გამოვციოხოთ მას ყველაფერი; შეიძლება მე არ მაწყენს ბორჯომი და მეც იქ წამოვალ, ერთი აიტყვი, როგორც მან დაგვაროეს, ისე მოვიქცეთ! —

ქმარს დაეთანხმა ცოლს. ეჭიმი ნაცნობად ქეთოს (ჭამაქის ცოლის) მართლაც კარგი ნაცნობი იყო. ქეთომ შუადღემდე მისთან დაპყრო და საქმეც მოავგარა:

— ხეილო მე და ჩემი ქმარი მოვალთ შენთან, ჩემო ბიჭო, გვირჩიე: მე ბახმარო, მას კი ბორჯომში, არ მინდა მისთან ყოფნა. სახლშიაც შეუჯერება. გეგონება სული ასლა ამოსდებოთ. შენც ხომ ბახმაროზე იქნები?! რა... ააა შენ იცი.

მეორე დღეს ჭამაქეს კაბინეტში ეუბნებოდა ექიმი სოსო:

— დაბა! კუჭის ტივილი გაქვდა და ატვილებლად ბორჯომში გინდათ, თორემ მერმე საქმეს ვერ უშვევით.

— კუჭი მე ძალიან ხალი მქვს!

— ტყვილა გგონიათ! დამიჯერეთ მე, თორემ ინანებთ.

დაღვრემლი გამოვიდა ჭამაქე.

— რა იყო! რა გითხრა!—შევიტოხხა მისაღებ ოთახში ცოლი, რომელიც ესლა უნდა შესულიყო ეჭიმითან.

— ბორჯომშიო!—ძლივს ამოიღულულა ჭამაქემ.

— კარგე; გენაცვალე! მე იქ წამოვალ; ეჭრს მოველპარაკები!— და შევიდა ეჭიმითან.

ექიმმა გულმოდგინეთ „გასინჯა“ ქეთო და „გასინჯეს“ შემდეგ ქეთოს ისევე მისაღებ ოთახში გამოვიდა ქმარიც, ეჭიმთან გამოყვდა.

— რაა?—მამინეგ მიიძახა ქმარმა.

— ბახმარო!—თითქოს მოწყენით უთხრა ცოლმა.

— როგორ არ გტყვენინათ,—შეძნებულნი ხალხი ხართ და ეს ვერ გავიგებთ? როგორ ბავშვებივით იქცე-

კურსტის კამი

სურ. ლინა

ვითა რა არის ორი თვით ლაშობა?
 ეს ხალხი სამუდამით შორდებიან
 ერთმანეთს და სხვასთან ეჭურენ კა-
 შირს! თუ ჩემი ღარიგება არ შეეს-
 რულეთ, შერბე რაც მოგივით ორივე
 თავს დაბარალეთ!—და ეჭიმი შევიღო
 კაბინეტში.

კოლ-ქაჩი სახლში წვიდა.
 — რაა რა გითხრა! — საკოლ-
 ვით შეეკითხა გზაზე ქამბე კოლს.

— მე რომ წამალი გამოვიჩერე, იგ-
 ყოველ დილა-საღამოს უნდა მიი-
 ლო... შენ რა გითხრა!

— ლეში 4—5 კედრო ბორჯომის
 წყალს უნდა სვავ!

ქეთო და ეჭიმი სისო ბანბაროზე
 არიან. ხშირად დადიან საყორნის
 მთაზე. ქეთო გამოწერილ წამალს
 სისტემატიურად ღებულობს.

კიდევ უფრო მოკეთება დეიტუ.

ქამბე კი ბორჯომში ხის წყაროს-
 თან და განუწყვეტილ ზვამს ბორ-
 ჯომის მთევე წყალს.

პ. ბობოლი.

„ბინტინტისი“-ს შამდავ ნომარში გამო- მხადგული იანავა კონსპერსი

„დაჩა“ და ოსევა

— აი წაწყდეს ჩემი კოლდით ვინც რომ ეს დაჩაზე
 კოლბის გაგზავნა მაიგონა და ჩვენსათანა პარიფი ხალხი
 ხათაში ჩაადო.

ვა, ქრისტიანებო, ერთი გამაგებინეთ ქვეყანა გადაი-
 რია, თუ მე გავვიღო? ამტოლი ხანი ქალაქში ეცხოვროვ,
 ქვეყნის ადიათ და მარიფათები სულ ზეპირათ ვიცი, ყვე-
 ლაფერი მინახა და გამომიცლია, მაგრამ ასეთი ზაპრუ-
 მალი რამეები მაინც არ გამიგონია!

ამ დანობანაზე გეგნები რაღა, რომელიც რომ ესლა
 მონათ შამოვიდა და ჯგუჯარში ცეცხლი გაგვიჩინა! ვა, მე
 იარბუკელი სირაჯ ოსევა და დაჩები? კისლაგოცკა და
 აბასუშმანი? ე-ე-ე ქვეყანა მთლი რაღა, ეჰანაკები დალა-
 გე, რაზუმენია ქენი: დაჩა კი არა, წინათ თელეთობას, ან
 წყეთობას რომ წამეკვანა ჩემი კოლი შუმანა, ისიც დიდ
 საბიტობათ მაჩანდა:

— ოსეფვან, დიდი მადლობელი ვარ, რომაო ხალხში
 გამოყვანე, მარაქაში გამოვი და ქვეყნის აე-კარგი მა-
 ეთეო!

— მეთეო, ესლა წამეჩენიანბო, ჰამა იცოდეს ეს პასლე-
 დნია, შენ იქ ჩერესტორ ბეკის იცნოდი, ჰამაც აქეთ-იქით
 იფურებოდი, აბათი კავალრებს ათვალეიტებდი, გულში
 აღბათი რანბონიკობა გავქეს, ჩემს ოლაჯი გინდა მეთეო!

— უი, რას ამოფ ქაა, ბარემ მიწა გამსქესს, პირაზევი

და ბებურაზი გავხლე, კანც მგლისთანა ფინით რამე ვქნა
 ვავალრები და აქეთ-იქით ვეღლაობა როგორი შაიძლება?
 ჰამაც თუ მაგსთანა რევიფი ემკები დავგზავნებდა, თოლ
 სახლში დაერჩები, არსად წავად, ოღონდ შენ არაფერი
 ბეწყინო!

ასე მეგნებოდა ხოლმე შუმანა, — მააშ?! აუსუს, რა
 დროება იყო... სულ ჩემ ნებაზე დადიოდა, მეც როცა ჰიშ-
 ტა მივიღებოდა ისემეს უშერბოდი რაღა — სტროგობასა
 — ეტუქსადე და უშრიდილებდი!

ესლა?
 ე-ე-ე, მახლავ, ნუღარა მკითხავით რაღა, გულის დარ-
 დებს ნუ ამბოლით: განა ჩემი საკოლაობა იყო კი არა გაქეთ
 გეგონიო? განა არ იცი თუ ჯგუჯარში რა პაეაიო მექქეს ვა-
 ჩენილა, რა ბოღმა მაწუხებს და გულში რა ზარავანდი
 მიღვია?

არა რა პაშალოა და, ამ ბოლო დროს როგორი სამგ-
 ლე გოქეობა აქუნტრუქვდა, მოდოს არ იცლებს, მარა-
 ქაში ჩაჯარა რაღა და რასაც დანახავს და გაიგონებს,
 ჰამეხტაღლანდ პადრაყენას უშერება. მააშ!

შენ კი მთიდა ოსეფვან, ქვის გულში შამეჭრი ჰუნ-
 რები გაშალე, ფული მთავ, რომ მეოც ეს უნგნით მოგე-
 ბული შუმანამ ქამის, ჰამაც მოდოს ხმა ვერ ამოყო. საყ-
 ვედური ვერა სოქო, ანგარაში ვერ მათხოვო; თორემ ჰამა,
 ყნებადელი, ჰასლა, აღმენტები, რავენპარაივი — ათას ჯამ-
 დანა და დოხანა მუათ არის: პულმენტრევიო მოვაყარის,
 ჩაგაშუქებს, პირში ფეტბოლს ჩაგჩრის, ჰამაც თითონვე

გაიბურთება, იმ მოდინ მურტუკივით გაკრეკილ თავზე შლა პკას დახლურბადა — ჰაიდა ტურტურ... ორი სურტით დაი კარავება.

ჰაი გიდი აბასთუმან! სად არის ძველი დრო რომ იმ ფაშაჰმა გაგერდებს აბინიოთ კატლეტაჰ არ გაუხდი და ჰაჰაჰაჰებს არ დაუფრთხობ?

ახარ გებნები, ამ მოდინს ჰაჰარაჰათ აჰყუა მეთვი:

მზავ თუ არა ზახუხული, ოსიკ აქუნსტრედება და ხან კისლავოცკის მაინლომებს, ხან ილტას, ხან აბასთუმანს, ხან ზუღასა და ხან ტბასა, ჰაჰაჰე მენება:

— ოსეფჯან, თავო ჰაჰაჰე, ხალხი ნახე: დროებას მიჰყე, ღოდანს არ ჩამორიგე: ხალხმეიკებმა ზახუფლო დაჩის დროთა გააკეთეს, ოტპუსკი მაგოზინს და ვინც რომ მოსასახურებინი ჰყავთ — უშეგებნ და უშეგებნ, როცა ოტპუსკის პორჩიბინან, მერე სტრან-კასანი ჰგზავნიან, დვინობ ფულს ამოღებენ და ისევ დანასკი მსტურებენ. აი პრიმერნათ ოვან და ფსტან ვაკის ცოლი კისლავოცკაჰი გავზახეს, ის მე რითა ძეგობია? არა რომ მეც უნდა გამავზახებოთ.

ვენები — დედაკაცო, კეკეაშ მოტრიალით, შენ იმით რას ენაძები, იმას ოვანთ სტრახკასანი ნაცნობი დობტრუნიკი ეყოლებოდა, ან უზარეველსკინით კარჭი პრატეკაჰ ექნებოდა და ოსენი გავზავნიდენ, იმით რაჰი ინადლელებათ სახელმწიფო ფულდები? მე კი მაგტოლი სადა მაქვს, რით უნდა გავავზახებო მეთვი?

საქეჰი ხარ? ახტა-დახტა, ჰოჰოჰები აუშეა, აყალ-მყალი ჩაადო, და ჰუზურში მინც დამიძებულა! პირველ ზახუფლოს კისლავოცკაჰი წვიდა, მერე წყლოწყანს აბასთუმანს, მერე ბორჯომში, ბახმაროში, კობულეთში — ვინ მისთვლის?!

იტიდან მაიან ლოტებუნ წერილებსა მწერდა ხოლმე:

— ჩემო გულის მეშეჰო და აჰკეხივით თვალთან მოუღორეველო ოსეფჯან, რომ იცოდე, ესლა ჰოგორ მენატრება შენი ნახეა, ჯიგარი სოკოლისი ჰაჰარი გამოჩხება, დედ-დაბაჰე არა მძინავს, ვიდაოდღე, დამე მანაინ არ გადარბილთ, ავით არ ვახდ — ჰაჰაჰე მაიან მენადლელებათ. ჰოო, მართლა, კინაბამ დამაყიწყება, დღესვე ხუთმეტე ჩერონეკი გამოიგზავნი უფულითა ვარო.

ჩამტოლიც რომ ფული მოუნდებოდა, იმტოლჯერი სცევალოის წერილებს მწერდა — მეც მამენტლანთ ტელაგრაჰით უგზავნიდი, ვიძახდი, თოლ ჰეპოს, არაფერი ეწყაროს. ვასქტეს, იქნება ისევ მოქმეტიანდეს და ძველებურათ ოჯახში ნუყლივით ტკბილათ ვიცხოვროთ მეთვი.

ბან ჩუნის? თურქი დაიძინე ყველა ცოლები ასეთ წე რილბს იწერებინან და იმასაც ძველი ჰუნს უსწავლია. სახლში ჩამოსვლის მერე კი ისევ მებურთურათ კაპასობდა. (ჰამაც ჩვენში დარჩის, დრუგ-ღომები გაურუნია და ჰამაც ყველა აქუნსტრეკების აღრესების რედიკულში ატარებს მამს!)

წილს კი ნატრეჰ ურია მიოქვია: — მეთვი ამტოლი აბნდა მეთვი, ჰამაც ზარალი მამისის, ნალოვანი დიდი მუქეს — დანის ფული დარა მუქეს, თყვი — როგორც ათადან — ბაბადან ჰყოილხარ, სადაც მე — შენც იქ დარა რა ჩენი მახაა მეთვი?!

ბან გაჯავრდა, უმჩარბან დამადა, სახლში სადილოების კეთებაზე ურია თქო, აქით-იქით ფოშტის ტხენებთან სირბილი დაიწყო — დაჰუჰუნ, ერთ ჰაბათ დღის სახლში მისულელო და ეხედებ — შუშანა ტრის...

— ჰა, ინჩანბარა, რას იტულლები?

— არ იყო, რომ ჩენი გოშპარა ძალით ავით გახადა? ძალიების დობტრუნიკთან მყავდა და მითხრა თოქო — ფილტვების ჩიხობტკა აქვსო და მამენტლანთ წაღერში უნდა წაიყვანოთ თორემ, გაყოფლება და ორგის ზეგაშპოო... მე დღეს მოქინა და ჩიხობტკა უყე მიჩნდებოა მამს! შენ რადაც ოციოდე ჩერონეკი გენანება, წუწურაჰოდა და შეი

ლოვით გავრდილ ძაღლს კი ასე ჰკლამ და მეც თან მაყლოდო: — ხნაჩრტ ჩენი სიკვდილი გდომებია და გიხაროდეს, მაღე დაეხობცებიო!

სწორე გიხსრა, ძალიან შემეშინდა, ჰამაც ძალით დაშენბა, შეილოვით გამოზრდა, ოჯახის ლახათა, გაწურით ხელი ახარბნიკი ძალით.

— ბებენი შეშხავან, რაკი ეგერა, ჩენი სიყმე შენ გენაკველობს ხელეფ წადით, ვალში ჩავარდები და ისე გაგირტურებე მეთვი!

მოხლა, გამხარებულა, ნუყლოვით ტკბილი გახდა და იმავე ნიმურტენ ვეწურებს ჩალავება დაიწყუ...

ერთი კვირის შემდეგ წერილი მამისის თუ — არ იღაროდ, მეცა და ჰუბსკაცა ძაღლც კარქათა ვართ, ოხუდ ხმა მამენტლანთ მოგვარჩინათ, შენც გაყოფობსა ნულარ გეშინებან. კარქათ იყვიო! ჰოო, მართლა, რაც რომ ფული წამოიღელ სულ დამეზარა და ათი ჩერონეკი გამოიგზავნე?!. გავგზავნი, მთელ თვეს ასე ერეკული. წარსულ შუდის კი შეშანს ნახეს ხოშმა მამიარა, ჩავჯეკი რავატე ჰოვდღში და წვიღ.

უშე ლამე იყო როცა მიველ, აღრესი მალე ვიპოვენი... საჰეკე ავანთ, კარებზე ვითხოვლოთ:

„ეგდობ კონწავე თვიობტ შუშან წიწხობტოვ“.

აკოშკა ლია იყო და თვქი: — მოდი, არ გავადვიდეთ, აქოშკად, შავალ, დრუდი და როცა გაყოფობს და ნეა-ფრედანი ახზაჰს, უფრო გაუხარდება მეთვი. ვერკ კარხინკა გადავიდა და მერე მე გადაველ, ერთი ცხანთი ვიდაც აძებნი წაოხტა კრაოტიანს — და ყვირის:

კელა ლეზნი ჯიბგირ, ხულოვან, რახშინიკ ბეზბოქნიო... — ჰედა ისტრში და ჰოზლე ზღართა მამდარა. მე ვყვირო. იქიდან შუშანა წამოხდა და წიოკაში ბოლოს ლამედა ანახეს, ვა მტერმა, მტერმა ნახოს, რაც მე ენაბე ვილა. ახ აძან: საცლებში დგას და მემუტრება შუშანა კი შინისკვითი ცახტახებს.

ემშიში, ჩადები და ვენებენ.

— დედაკაცო, გამაგებინე ამ ბეზლახს რა ანგარიში აქვს ჩემთან?

— დროვით ოსეფჯან, აქ აშპოკა, აქ ყაშლები არიან, აღეს გავივით, რომ ჩემთვისაც ნადაღლთა უნდა ექნათ და ეს ჩენი დობტრუნი ყარაოლო, ამას ჩემთვის სიკეთის მეტი ოაფერი უქნია ამ დანახუო. ეს ჩენი კბოლის დობტრია, ოქოს კბოლის მიეუტოლ. ბოლოს იძიხის:

— ჰაჰაჰელტა, ჰანჯაკომბს — ესეც ჩენი ქვაზია. იმ დობტრმა ბოდში მახადა და ხელი ჩამომარო. მერე კელეზნი მივიდა და ტანსამოსი ჩაიცვა — და იძიხს.

— ესლა მე რაღა საქირო ვარ, წვაფოო... იმ გაუშვი: რახან ასეთი სიკეთე გიქნია, ბარემ დარნი დამი რახშინიკ ყარაღლს ერთათ ჩაუსაფრებდე მეთვი. ხელათ ჰრაგონხაც ამოვიღელ და კარგი ჰურ-მაროილც ვეპამე ჰოქტუკით გაუადუნე. ჰამა ყაშლები არ მოვიდენ (აღბთ ვაჰგეს რაღა ჩენი ჩასკლა და შეეშინდა მამს).

შუშანამ ბეგერი საყვედური მითხრა: რატომ პრედ უჩრეველია არ გამოიკეთ, თ მოსილას აბიბრებო. აქ ყველა ცოლებს წინდაწინეფ აფიხილებენ, დანის წესი ასეთა. ბოლოს კი ყველანი დეჰმამინით და ნიღარაზუნ-მინიაც გათავდა. ორმოჰათს კი, წამოსილის დროს შუშანას ვეხებენ: წამილ ჭალაქში ამ ყაშლების ხელში არ ჩავარდ მეთვი. ჰამა გაჯავრება — დანში ფული მიმიცია და თავს არ დავებნებუო.

ერთი სიტყვით დარღანინ წამოველ რაღა და სულ შუშის ჰელეთ-მელით მამდს — აი, ამისთანა ხათმა ვარ ჩავარდნილი ამ დანახანითა. აი წაწყდეს მაგის მამგონის სული, როგორც მე მაგან ზოდმა არ დამიოლა!

„სსვის თვალში“

1
 გოცხენოღეს! გრცხენოღეს!.. მაგრამ შენ რისი შერცხებდა—სინდისი არ გაწუნებებს და ნამუსი!—უთხრა ცოლმა ქმარს და გაანზღულეული ფანჯარასთან დაჯდა.

ქუჩაში მიდიოდა ერთი, რომელშიაც იჯდა ქალ-ვაგი. ეტყობოდათ: ცოლ-ქმარი იყო, და აჯარაგზე მიდიდნენ.

—შიდა აქ! აი შეხედე შენი დასუფთავი თვალებით!— და ცოლმა ქმარი ძალით მიათარა ფანჯარასთან.—ხედავ? მაგრამ შენ რას დანიხავე შენ თვალდამდგარო შენა!

— კარგი, გეყოფა, თორემ... ყველაფერს სახლვარი აქვს!— შეუტლია მითინებიდან გამოიშულმა ქმარმა.
 — თორემ რა?! ბუღეზე კერცხებთ არ დაამტკობთ!— დასცინა ცოლმა.

— კერცხები კი არა,— გეგრედებს ჩაგმირტრევ!
 — ამა ერთი სინჯე! მაგრამ ჯერ გამოიტრევი მაგი შენი გამოფუტურებული თავი, — ცხრად გაგინდა!

— ის დღე ჩაშვდეს რა დღესაც შენ გადაგეყარე!— თავბედს იწყველოდა ქმარი.

— აი, მაგაში კი გეთანხმები, მართლაც ჩაშვდეს და ჩაუფუტურდეს... ქვეყნა აჯარაგზე მიდის... ყველა ჩემი ბრანაგები წავიდნენ. მე კი, ვი დედაქ!— და ისტერულ ტონით აღმოცენდა მორთი.— მე კი აქ ვიხარებები და სასიკვდილეს ხელში!

— რა ჩემი ბრალია რატომ წინასწარ გამომტანნიე გამავიცი და შესტამე? არ იცოდი, რომ...!

— გაეირთე აქედან! არ დგინახო, შენ დასამიწებელი შენა!— და მაგრად ქმარს რომელსაც, გაიჭრა რომ არ გაესწრო, აღბაღ, თვალდეს ამოკაწრავდა ახლად მანიკორს გაკეთებულ ბრჭყალებით.

2
 ქმარი თავშიშველი მიდიოდა ქუჩაში.
 — გამარჯობა, შენა!— მიესალმა წაქნობი.— თორავთ არტორ სერინობ? აღბაღ: თუახმა აჯარაგზე გაავსე? დიახ!

თქვენც ჩემსავეთ ყოფილხართ! შეგწყინდათ და სერინობთ, არა? ხომ გენატრება ცოლი? რომელ აჯარაგზე გაგზავნიეთ?— სხადასუბოთ ლაპარაკობდა წაქნობი.

— არასდ ტოლოსში არის!
 — რატომ? ხომ არ გავიყებულხარ, ცაცო?! მოკვდება ქალი ამ სიტყვით!

— ნეტავი მოკვებოდიეს!— გაიფიქრა და წაქნობს უთხრა:— რა ქვანა, ცაცო; ყოველდღე ვეჩირებები და ვხევე-წები აჯარაგზე წასვლას, მაგრამ არ შერება. „შენ მართლად ვერ დაეტრევი, უშენით ვერ გავსსლებ.“ „შენ აქ ვინ მოვიცილოს ჩემსავეთო!“... ერთი სიტყვით: ძალიან ვუყვარა— და ვერ მშრნაღებ.

— ნეტავი შენ, რომ ასე უყვარხარ ცოლს!— გაიფიქრა წაქნობმა.

3.
 როცა აზნახვი ესტრეფა, თვალები ამოწმინდელი ჰქონდა სველი ტლოთი (ქუჩაში მიჰპარა თვლი) და წინახდელი ტრიოთი არ ეტყობოდა.
 — ქალი, შენ კიდევ ტლოთისში ხარ?!— ამისალმების უშაღ მიიძახა მეგობარმა ქალმა.

— რა გქვანა, ჩემო კარო! ქმარი მართლად ვერ დაეტრევე (იმას ინაცვლოს ჩემი თავი). დღე ერთი და ასჯერ მტყდის: „ჩემო მშვენიერო, ჩემო სიკოცხლებე, წაიღ აჯარაგზე; ფული რამდენიც გინდა, წაიღე; ხომ იცო: შენ ხარ ჩემი ყველაფერი!“

— კარგი ქმარი გყვოლი! შევაბეროს ღმერთმა მასთან! — მიულოცა მეგობარმა.

— იმი ღმერთმა დიდგაროს მასთან შეხებრება. ღმერთო გასტყობ მაგე, თორემ რა მეშველებას!— გაიფიქრა ცოლმა და მეგობარს კი მაღლობა გადაუხადა:

— გამაღობა... გამაღობა!
 — ნეტავი ამას!— რა კარგი ქმარი ჰყოლია!— გაიფიქრა რა მეგობარმა ქალმა.

კინკარი

ცნობათა

შირვაბა

გუშ-გუშს, (ბახმარო): ვთავისებოთ თქვენს ლექსს სახეებით:

შარშინ ამ დროზეც ამ ვიყავ, — დავბოდი მე წაქნარშიო. აქ ყოფდა სტოპანის ათასწორი ყოფნას დაღობა წარმოო. ცოლს მივატოვედ და სხვა ქალს ამოვუღებები მხარშიო. — კარგ დარწო სხვათთან ვსვირნობ, ცოლთან ვარ კი ავდარ-შიო.

შარშინ ბებია მომიკვდა (უცხოზღენ იმას სულია).
 „ტარტაროზშიაც ჩაშავდეთ, მით მინუფემთ ფული: დროებას კარგად ვატარებ, გული მაქვს მხიარულია. წამოსვლას ვერ არ ვაპირებ, თუ არ დაშაქლდა ფული.“

ხშირად ვგარაგზე ავდივარ, — შაერი ვულაბო მეტია. თან მახლავს ერთი გვოსნა, რომელცა მეტად ცეტია. მასთან მაქვს მულამ მხელოლობა, — თავს მესხმის მიხვა: რეტია.

ეს რომ მე ცოლმა გამოვიხ. მომხედება ზურგზე კეტია.

შენ გენაცვალე, ტარტაროზ, არ უთხრა ეს ჩემს ცოლსაო, თორემ ეს რომ მან გაიგოს, ზურგზე ამადნენ ბოლსაო. ქალბები ფახი რომ მქონდნენ, — ვმალავ მე ბუქედს რკოლ-საო,

თითქოს ვარ ცაცი უცოლო, დავექებ მე ჩემს ბოლსაო.

ხშირად ნისლი, სქელი ნისლი მთიდან აქეთ ჩამოწვება; წამოუსწრებს ქალ-ვაუს სადმე და ძახილი დაიწყება: „გამოდექა, გამოდექა... ის რას შერება. ის რას შერება?!“

მშორებით იქ წაქნარში არის კვდობს სათამაშოო. იქ დაღობი საარშიყოთ: ელენე და ჩენი მამოო. იქ ქალს მტყვის ვავი ასე: ჩემო ტბილო რძისა ქაშო. გეშველები ცხოვრებისა მაკ შენი სახით მიკაცაქო.

გისგრიან შარს და უკან გარეხ ხელება მეტად ხშირად. მაგრამ უყრსაც არაფერ იბერტეს, არ ადგებენ ამას ჩირადა; იქ თამაში ზოგ კავალერს თუმცა უჯდება, მეტად ძვირად მაგრამ იგი მაგერიად გაინაღლებს ნაძვის ძირად.

სადაც მულამ მხარებაში არის კარტი-კამათელი, რომელსაც მეტად ხშირად წაუყიათ ფული მთელი; მუცელი კი ხშირად რჩება ამის გამო ცარილოო.. მე რომ ამას მართლად ვამბო დამომოწმებს გაბრეილი.

შაქს-შაქს! (არახინდო!): თქვენს შართალს ამბობთ!

„არახინდო!“... ეს ისეთი სართობო სიტყვაა, რომ ძალუწერნარად ლექსის წერის მადაზე მოგვადნენ კაცს. ამას თუ მიუმატებთ მის მშვენიერ ბუნებას, მაშინ, ტარტაროზო, ვასაკვალეო არ უნდა დარჩეს თქვინითის ეს ჩემი ლექსი:

სადაც მე ვარ ამას ჰქვია
 აჯარაკი „არახინდო“,
 ტარტაროზო, ჩემი ლექსი
 შენს გოდორში არა ზიდა.

აღბად ჩენი გოდორი ოჯივი იქნება თქვენა წერილიო! სათვის, რაც თქვენთვის „არახინდო“, რომლის ჰავა თქვენ არ მოვიხდებთ იმაზე მეტად... ვიდრე ჩენი გოდორის ჰავა თქვენს ქლეკიან წერილს.

„ს ა შ ა რ ი“

სურ. მარიაშის

— ვა, ეს ოხერი წინ ჩამოგვიდგა და ჩვენამღი ზღვის მარს არ უშვებს.

შეხიზრალეზი (მანგლისი): შე დლოცვილის შეილო, სხვა რომ გებრალეზთ. თაგისი თაგი რატომ არ შეიზრალეთ ამოდენა წერილებს წერთ? (გერა ხარით „შეხიზრალეზი“). მაგრამ ჩვენ მაინც შეხიზრალეთ თქვენს ამდენ „თაგნაკლავს“ და თქვენი პოემიდან მოგოქვანთ შემდეგ ალაგს:

მიკვირს ლმერთმანი: კლეკიანები,
(რალა თქმა უნდა ქალღია ბუბა),
რას ქმრები მოსდით მათ „რკიანები“
მაშინ ხელებით ყველა იხრიზა...
მაგრამ, როდესაც მილიან ქმრები,
მათ ვერ აშინებს მაშინ სოციე;
გვიან ლამეფდი სდევნ ამქრები
და ავიწყლებათ მათ ყოველიე

ტფილისიდან დაშორებით
აგარაკი მანგლისია.
შავა არის იქ ისეთი,—
შერცხვეს მასთან ინგლისი:
იქ ვიყავი მე შარშანწინ,
მოვიკეთე გზონი ცოტა.
ფრაგის ვერ შეაშინებს
ჩემბერლინის მკაცრი ნოტ-
მანგლისიდან წამოვდი

ვინახულე მე კოჯორი,
ბარგ-ბარხანის წასალეზად
მე თამამდ მეყო ჯორი.
შობივალ წელს, ცხადი არის,
ვესტუმრები აბასთუმანს.
ვისაც ზევირ ფულეზი აქვს,
ლღეში ხარჯავს აბაზ-თუმანს.
აქ შეიჭრადი—თუმც მინდოდა
რომ მენახა ბორჯომ-ცემი,
მაგრამ ვწიშობ თქვენი ხელით
რომ არ გაფხდე მე საცემი.

ძირითად კარგ დროზე გაათავეთ,—გულთბისანთ
ყოფილხარით, თორემ აგისრულდებოდათ შიში.

დაქუთილს, (წყალტუბო): მა, გეტყდავთ. თუ იქ სა-
შველი დაადგება:

მე მეგონა რეგმატიზმს
შომიორნდა წყალტუბო;
ვინც აქეთკენ წამოხვალთ,
წამოილეთ თან კუბო.
რეგმატიზმს რომ განშორდ
შეგეკრება სხვა რამე.
საწლოტებზე ჩხუბია:
... არა შენ და არა მე.

წლების პირას

ძალიან კარგი, თუ შენც ლენასთან მოდიხარ სტუმრათ.
გლმსი: შეხედეთ ერთი ამ უზინილისოებს! ტანზე გაუხლიათ! და ისე მიდიან სტუმრათ,— ისიც კალთან.